

de parade mevrouw Gries en haar Grijpvogel

Ronald Aardema

De Parade Mevrouw Gries en haar Grijpvogel

Ronald Aardema

Tekst: Ronald Aardema
Cover: Ronald Aardema

epub versie 1.0

2012

Dit werk is gelicenseerd onder een Creative Commons Naamsvermelding-NietCommercieel-GeenAfgeleideWerken 3.0 Nederland. Bezoek <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/nl/> om een kopie te zien van de licentie of stuur een brief naar Creative Commons, 444 Castro Street, Suite 900, Mountain View, California, 94041, USA.

De parade mevrouw Gries en haar Grijpvogel.

De jongen met het rode haar stapt uit de dichte mist te voorschijn. Elegant maar arrogant staat hij voor me. Ik kijk hem aan. Is dit hem nou? Mijn paard Bram trekt zachtjes aan de teugels. Ik leg mijn hand op zijn neus om hem te kalmeren. Hij vindt het maar niks, dat ik hem door de dichte mist moet leiden.

'Ik ben gestuurd om u te waarschuwen,' zegt de jongen, 'u staat op een splitsing. U kunt linksaf of rechtsaf.'

Ik had de splitsing niet gezien in de mist. 'Wie ben jij?' vraag ik kortaf.

'Peter', antwoordt de jongen, 'en u bent Simon.'

Dit is dus dé Peter, ik had hem toch anders voorgesteld.

Lieve vader had Wieteke geschreven maakt u om mij geen zorgen alstublieft. Het moment dat ik Peter ontmoette wist ik dat we samen moesten blijven. Daarom ben ik met hem en de parade mee. Peter heeft beloofd dat we volgend jaar weer in Valsum zullen zijn. Ik kijk nu al uit naar onze ontmoeting dan. Wees niet boos op mij. Met pijn in mijn hart, vol liefde voor u en Peter. Wieteke.

Ik bekijk de jongen. Rood haar, puntige oren, slank. Een vest met kap en een koetsiersjas, een broek met schubben en puntige schoenen. Als hij mij bekijkt, wast zal hij dan zien? Een oudere man met grijs haar rond de slapen en een grote neus. Een met modder bevulde mantel. Ik moet er moe uitzien. Sinds Wieteke weg is, heb ik geen oog meer dichtgedaan.

'Je zei dat je was gestuurd om me te waarschuwen. Wie heeft je gestuurd?'

'De Bollebof.'

'En hoe luidt die waarschuwing?'

'Als u rechtsaf gaat, heeft de Bollebof geen andere keuze dan u te laten doden, hoe zeer dat haar ook zal spijten. Ga daarom linksaf, Oosterwierde ligt vlakbij, 'hij wijst met zijn hand, maar door de mist is de weg niet te zien, 'er is daar een herberg, Het Tij van Pier, met een warm vuur, een pul goed bier en een zacht bed. Dat kan uw reisdoel zijn.'

Wie die Bollebof is weet ik niet, maar ik ben ervan overtuigd dat zij mijn dochter heeft meegenomen. De koerier die het briefje kwam brengen heeft me voor haar gewaarschuwd.

Acht dagen geleden leefden Wieteke en ik zonder zorgen in de kleine stad Valsum. Acht dagen geleden, het lijkt al zo lang geleden, kwam er een man binnen in de kleine apotheek die ik uitbaat. Of ik ook wolfskersmelk had. Natuurlijk wel, maar bij besluit van de burgers van Valsum mag dat alleen aan een geneesheer worden meegegeven. Wolfskersmelk is gevaarlijk en dient met zorg te worden bereid en gebruikt. Er volgde een discussie. Mijn dochter was binnengekomen en vroeg wat er aan de hand was. De onbekende had haar aangekeken, snel excuses gemaakt en was weggegaan.

De jongen kijkt me aan, zijn gezicht strak gespannen. Hij verwacht dat ik iets ga zeggen. Dat ik zijn dreigement serieus neem en de zoektocht naar Wieteke opgeef.

'Je weet wie ik ben.'

Peter knikt. 'U bent de vader van Wieteke, ondanks haar boodschap reist u ons achterna. De Bollebof vindt dat niet goed.' Zijn stem is laag, hij praat langzaam en geconcentreerd. 'Ik begrijp dat u denkt dat het niet goed met haar gaat, maar ik kan u verzekeren dat haar geen kwaad is aangedaan en ik let goed op haar.'

'Je weet dat ik op zoek ben naar mijn dochter. Dan zul je ook moeten begrijpen dat ik rechts zal moeten gaan. Ik weiger te geloven dat ze vrijwillig met jullie meereist, ik wil het van haar horen.'

Peter schudt zijn hoofd. 'Zoals ik al zei, als u rechts gaat dan zal u gedood worden.' Waar de dolk vandaan komt kan ik niet zien. Maar hij balanceert opeens op zijn vinger. Een glimlach op zijn lippen.

Serieus? Zou deze jongen de vader van zijn geliefde doden?

'Jij bent dé Peter die mijn dochter beschrijft in haar briefje? Op een of andere manier wil het er bij mij niet in dat zij voor een dief en moordenaar als jij zou vallen,' zeg ik harder dan verwacht.

Peter glimlacht. Zijn ogen wandt hij naar de grond, zijn glimlach verdwijnt. Even lijkt het of hij iets wil gaan zeggen, maar hij blijft zwijgen. De enige

Peter sikt. Zijn ogen werdt hij naar de grond, zijn gezicht verdwijnt. Even lijkt het of hij iets wil gaan zeggen, maar hij blijft zwijgen. De enige die nu nog geluid maakt is mijn paard Bram.

‘Hoe heb jij mijn dochter ontmoet?’ vraag ik, rustiger dit keer. Ik wil weten wat zijn rol in dit verhaal is. Het gezicht van Peter ontspant een beetje en hij durft me weer aan te kijken.

‘In Valsum heb ik uw apotheek bezocht, maar u was er niet. Het was Wieteke die me geholpen heeft.’

Dat moet de volgende dag geweest zijn. De man van de wolfskersmelk was teruggekomen. Het was druk in de apotheek, steeds meer burgers van Valsum kregen last van de koude koorts. Terwijl ik een klant aan het helpen was, zag ik vanuit mijn ooghoeken hoe hij achter de apothekerstafel een aantal kruiden probeerde te stelen. Samen met de klant hield ik hem staande terwijl ik Wieteke de opdracht gaf, de stadswachten te gaan halen. Met de stadswachten ging ik naar de Doelen om mijn verhaal op schrift te laten stellen. 's Avonds laat vertelde ze dat het redelijk druk was geweest en dat er een klant een lijst had achtergelaten voor medicijnen die zijn bazin wilde hebben. Er was al betaald, twee zilveren daalders. Twee dagen na vandaag zou hij ze komen ophalen.

‘Jij hebt haar verteld over de Grijpvogel.’

Onze blikken kruisen even, maar hij kijkt snel weer weg.

‘Ze kon over niks anders meer praten,’ ga ik verder ‘Ze moest en zou de volgende dag naar de parade om de Grijpvogel te zien.’ Omdat ze in haar eentje in de apotheek had gestaan, besloot ik dat ze dat wel verdiend had en 's avonds zijn we naar het festivalveld gegaan om de Grijpvogel te aanschouwen.

De blik in zijn ogen is veranderd, is het treurnis of schuld? Omdat hij me niet aankijkt kan ik het niet zien.

Een rondreizende parade kwam slechts af en toe in het afgelegen Valsum. Er stonden verschillende tenten op het festivalveld, dat zich net buiten de Ossenpoort bevindt. Eentje was oranje geel gestreepte, met de sterkste man van Stafrijk. Er was een grote groene tent, een blauw wit geblokte en een kleine ronde, rode waarvoor een dwerg stond die bezoekers naar binnen probeerde te lokken voor een toekomstvoorspelling. In het midden stond een grote paarse tent, met een bord waarop een vogelachtig wezen geschilderd was. Mevrouw Gries en haar Grijpvogel stond er in rode letters boven. Slechts een koperen knoop. Over het gehele terrein liepen jongleurs, narren en zoethoutverkopers.

De tent zat tot de nok vol. De kuchende en proestende burgers van Valsum hadden er maar al te graag een knoop voor over om Mevrouw Gries en haar Grijpvogel te zien. Er hing een groot doek voor het kleine podium. We vonden een plaatsje op één van de achterste rijen van de tribune. Een groen gegrimde jongen, met witte hoge hoed, stapte het podium op.

‘Hooggeëerd publiek,’ schreeuwde hij, ‘ooit waren we met deze parade in verre oorden. Ver over het Bagrasgebergte vonden we een wonderlijk wezen. Een Grijpvogel. De hoedster van deze Grijpvogel, Mevrouw Gries, vonden we bereid met ons mee te reizen om zo aan alle volken van Stafrijk het prachtige dier te laten zien. Met trost presenteer ik dan ook... Mevrouw Gries en haar Grijpvogel.’ Hij trok het doek opzij. Het publiek haalde diep adem en begon toen te applaudisseren. Wieteke was meteen enthousiast en klapte in haar handen en ik moet eerlijk bekennen dat ik ook onder de indruk was en begon met klappen. Op het podium zat Mevrouw Gries op een houten schommelstoel. Op haar schoot lag het magische beest.

De Grijpvogel had zijn groen gekuifde hoofd opgeheven toen het publiek begon te klappen en te schreeuwen. Mevrouw Gries aaide de Grijpvogel, die ongeveer zo groot was als een jong hert. Ze sprak zacht een paar woorden en de Grijpvogel vloog op.

‘Hooggeëerd publiek,’ riep de spreekstalmeester, ‘aanschouw de Grijpvogel, het wonder uit het rijk van de magische beesten. Komt u gerust een beetje dichterbij, maar raak het beest niet aan.’

Wieteke was onder de indruk geweest van het beest, dat nog het meest leek op een kruising tussen een groene adelaar en een bergleeuw. Maar ze durfde niet dichterbij te komen. De Grijpvogel vloog nog een paar rondjes en landde naast de vrouw in de schommelstoel. Hij zette zijn voorpoten op haar schoot, strekte zich uit en blies een hoge toon. Daarna klom hij verder op schoot. Het gordijn werd dichtgetrokken.

‘Wat een mooi beest, vader. Ik kan niet wachten om grootmoeder morgen te vertellen wat ze heeft gemist,’ zei ze, terwijl we op weg gingen naar de uitgang van de tent.

Bij de uitgang van de tent was het onrustig. Een man schreeuwde dat hij naar binnen wilde.

‘Zeg me waar mijn dochter is,’ riep hij. ‘Ik wil mijn dochter zien. Ik wil mevrouw Gries spreken.’

Iemand gilte en opeens liep iedereen weer de tent in. In de uitgang stond een man met kortzwaard en fakkel. Het was de man die me had geprobeerd te bestelen. Hij probeerde richting het podium te gaan, maar er stonden te veel mensen in de weg.

Er brak paniek uit in de tent. De burgers wilden allemaal zo snel mogelijk weg en begonnen alle kanten op te rennen. In de ontstane chaos raakte ik Wieteke kwijt. Ik werd naar buiten geduwd. ‘Wieteke,’ schreeuwde ik, maar er was geen reactie. Ik wilde terug de tent in, maar de poortwachters die gearriveerd waren hielden iedereen tegen terwijl zij de doldwaze man overmeesterden. Nadat de man werd afgevoerd

probeerde ik opnieuw de tent in te gaan, maar de spreekstalmeester zei dat er niemand meer binnen was. Ik heb nog een tijdje bij de tent gewacht, maar ik kon Wieteke niet vinden. Uiteindelijk besloot ik terug te gaan naar de apotheek. En daar was ze, veilig en gezond.

‘Ik heb haar die avond naar huis gebracht, weet u,’ zegt Peter zachtjes. Er is zeker iets veranderd in de houding van de jongen, hij gaat verder. ‘De hele avond heb ik in de tent van Mevrouw Gries het publiek in de gaten gehouden. Het is mijn taak om...’ Peter stopt en kijkt een beetje beschaamd. ‘Ik zag u en Wieteke en kon daarna mijn ogen niet meer van haar af houden. Na de ophef die Garçon veroorzaakte, die man heette Garçon, vond ik Wieteke in een hoekje van de tent naast Mevrouw Gries. Mevrouw Gries gaf me de opdracht haar veilig thuis te brengen en daarna weer snel terug te keren. Ik heb haar naar de apotheek gebracht. Ik kreeg een snelle afscheidszoen en ik zei haar vaarwel. We zouden de volgende morgen vroeg vertrekken. Mevrouw Gries wilde niet dat we nog langer zouden blijven na het voorval.’

Ik was verbaasd toen ze de volgende morgen met de medicijnen bij ons op het veld stond. Ik was de bestelling compleet vergeten. Ze zei dat ze me nog één keer wilde zien. Dat ze me nooit zou vergeten. Ik antwoordde dat ze snel naar de apotheek terug moest gaan. Maar mevrouw Gries stapte uit haar wagen en nodigde haar uit. Ik zag haar niet meer naar buitenkomen en toen werd het sein tot vertrek gegeven.’

Peter praat rustig. Hij staart naar zijn voeten.

‘Halverwege de eerste dag zag ik haar weer en ik zag dat de ze in de greep was van de Bollebof. We spraken kort. Ze had met Sophie gesproken en wilde voorkomen dat u haar achterna ging. U mocht niet overkomen wat Sophies vader, Garçon overkomen was. Ze schreef u een brief. In Elwum, traden we die avond op in een herberg. Toevallig vond ik tussen het publiek een koerier van het Gilde.’

De volgende morgen was Wieteke al vroeg naar haar moeders moeder vertrokken. Althans dat dacht ik en er was geen reden om daar aan te twijfelen. Daarnaast, er waren veel burgers van Valsum ziek van de koude koorts en deden allen een beroep op mijn kunde en medicijnvoorraad. De hele dag was ik druk bezig.

Tegen het eind van de middag herinnerde ik me het pakket medicijnen dat zou worden opgehaald. Ik kon het niet vinden. Wieteke had ook al terug moeten zijn. Onbewust dacht ik na over de verwarde man, hij had geroepen dat hij zijn dochter wilde zien. Het zou toch niet...

Ik sloot de apotheek en rende onmiddellijk naar het festivalveld. Maar ik was nog niet door de Ossenpoort of ik zag dat de parade weg was.

De wachter bij de poort zag me en zei: ‘Vanmorgen vertrokken, meneer.’

De hele avond heb ik thuis doorgebracht, bij elk geluid opkijkend naar de deur. Maar Wieteke kwam niet thuis die avond. Laat in de nacht werd er geklopt. Een jongeman met donkere ogen en zwart haar stond voor de deur. ‘Ik heb een boodschap voor je, Simon Apotheeker,’ zei hij. Hij gaf me het briefje. ‘Wat de boodschap ook is meneer, wees alstublieft voorzichtig. De Bollebof is bij ons bekend en we beschouwen haar als gevaarlijk.’

Nog voor ik meer kon vragen, was de jongen weg.

De volgende morgen ging ik naar de Doelen. Ik wilde de man die onrust had veroorzaakt op de parade spreken. Misschien kon hij me vertellen wat er met Wieteke gebeurd was.

Nadat ik aan één van de wachten had uitgelegd dat mijn dochter verdwenen was werd ik persoonlijk door de schout ontvangen. Hij hoorde mijn verhaal aan, knikte toen ik zei dat er misschien wel een overeenkomst was tussen de man zijn verhaal en mijn dochter die verdwenen was.

‘Het spijt me, Simon,’ zei hij, ‘maar hij is gister tijdens het verhoor plotseling overleden. Hij was inderdaad op zoek naar zijn dochter, die volgens hem tegen haar wil aan het werk was op de parade van mevrouw Gries.’

‘Meneer de Schout, heeft u mevrouw Gries dan nog gesproken?’

Mevrouw Gries en haar parade waren al weg en trouwens ze hebben keurig alle belastingen betaald. Die man was een dief en een oproerkraaier. Wat had ik kunnen doen? Ga naar huis Simon Apotheeker. Ik zal tegen de stadswachten zeggen, dat ze naar uw Wieteke moeten uitkijken.’

Binnen het uur had ik Bram gezadeld en was ik op weg. De burgers van Valsum moesten het maar een paar dagen doen zonder medicijn.

Met een knikje van mijn hoofd probeer ik Peter aan te moedigen meer te vertellen.

‘Ik ontken niet dat ik blij ben dat ze met onze parade meereist. De eerste keer dat ik Wieteke ontmoette was ik op slag verliefd. Ik moest een aantal kruiden, mengsels en brouwsels halen voor onze medicijnkist en daarom bezocht ik uw apotheek. Zoals ze daar achter de tafel stond. Ik praatte met veel gestotter en ze moest lachen. Ze bood een stuk zoethout aan. Om indruk te maken vertelde ik haar over de Grijpvogel. Toen ik weer buitenstond had ik al spijt, ik had haar nooit naar de parade moeten lokken. Maar we gaven zoveel voorstellingen en de Bollebof had al lang geen nieuwe bediende meegenomen.’

'Mevrouw Gries is de Bollebof?'

'Zij is slechts een onderdeel.'

'de Grijpvogel?'

'Ze hebben een band samen, die niemand begrijpt. Mevrouw Gries spreekt met ons, maar het is de Grijpvogel die de opdrachten geeft. Ik denk dat ze op zoek zijn naar iets of iemand in Stafrijk. Maar eigenlijk doet het er niet toe.'

Het kost hem moeite te praten. Hij vervolgt aarzelend. 'In eerste instantie waren we blij toen ze met onze parade mee wilde reizen, maar al snel moesten we doen wat zij wilde. We zijn tot op zekere hoogte vrij om te doen wat we willen en te gaan waar we willen. Maar een opdracht van de Grijpvogel en zijn Hoedster kunnen we niet negeren. Hoe vaak ik het ook geprobeerd heb, de magie is te sterk.'

'En waarom heeft zij jou de opdracht gegeven mij te waarschuwen?'

'Vanavond zei mevrouw Gries dat er een man achter de parade aan reisde. Een man die zijn dochter zocht. Wieteke dacht heel even dat het Garçon was, maar ze besepte al snel dat het u was.'

'Toen heeft Wieteke voor uw leven gesmeekt, maar de Bollebof wilde er niets van weten. U zult gedood worden, u brengt gevaar mee... wolfkersmelk.'

Ik leg mijn hand op de zak in mijn mantel waar het kruikje met de dodelijke vloeistof zit. Ik kijk kennelijk verbaasd.

'Sophie heeft visioenen, ze wordt door de Bollebof gebruikt,' zegt Peter. 'Iedereen die bij de parade hoort, heeft talenten die door de Grijpvogel gebruikt wordt. Sophie haar voorzienigheid, ik mijn... vingervlugheid.' Hij wacht even.

'Ziet u, die medicijnen die ik bij u bestelde, zijn voor mevrouw Gries. Ze is al tijden ziek en heeft behoefte aan speciale medicatie. Uw dochter weet hoe ze die moet bereiden.'

Ik moet het al deze informatie verwerken. Een heel gezelschap in de ban van een Grijpvogel?

'Heeft de Grijpvogel de opdracht gegeven mij te doden?'

'Mevrouw Gries heeft gesproken. Zoek de man die ons achterna reist en dood hem. Dat is mijn opdracht.'

'En nu staan we hier.'

'Aan u de keuze, reist u ons achterna, of bent u geheel toevallig op weg naar Oosterwierde?'

'Mijn dochter...'

'Wieteke is de reden dat u deze keuze nog heeft,' zegt hij scherp, alsof ik hem dankbaar moet zijn voor het feit dat ik nog leef. Ik kijk hem diep in de ogen. Op zijn voorhoofd zijn zweetdruppels verschenen.

'Het is mijn liefde voor haar die ervoor zorgt dat wij dit gesprek hebben. Ik zal goed voor haar zorgen.'

Daar twijfel ik niet aan. Hij lijkt oprecht, er is geen sprake meer van de arrogante houding. Ik zie angst en liefde in zijn ogen. Hij weet wat hij moet doen als ik rechtsaf ga.

'Ik denk het. Zeg haar dat ik altijd van haar zal blijven houden, dat ik niet opgeef.'

Ik denk even na en voeg dan nog toe: 'en dat ze altijd de juiste dosis moet berekenen.'

De jongen knikt begrijpend. Er verschijnt een trieste glimlach op zijn gezicht. Hij lijkt opgelucht.

'Ik zal linksaf gaan. Vaarwel.'

'Vaarwel mijnheer.'

Ik loop weg, Bram aan de teugels meevoerend. Als ik me naar een paar stappen omdraai zie ik slechts de dichte mist. Ik ga verder. Ik hoop dat ze Broeder Pegrijns kruidenbitter hebben in Het Tij van Pier, als medicijn voor de pijn in mijn hart.

Ronald Aardema (1978, Groningen, besluiteloos denker en twijfelend dromer) schreef dit kort verhaal als inzending voor een thema wedstrijd van Pure Fantasy en WB fantasy. Opdracht was om een kort verhaal te schrijven geïnspireerd op één van de tekeningen uit de Kinderdief. Ronald koos hiervoor een afbeelding van Peter, die een dolk op zijn vinger laat balanceren. Binnen de categorie fantasy eindigde hij op de tweede plaats.

'Orgineel verhaal, veel fantasie en mooi geschreven. Op een of andere manier kreeg ik Mevrouw Gries en haar Grijpvogel niet meer uit mijn hoofd.' Mooi jurycommentaar voor de allereerste poging van Ronald, toch?

www.ronaldaardema.nl

www.wbfantasy.nl

www.purefantasy.nl